

Arrest

nr. 206 044 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DEPONTHIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat H. DEPONTHIERE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt

verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 het beroep heeft verworpen.

Op 27 februari 2015 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door :

H., A. (N° R.R. ...)

geboren te Baku op (...)1982

nationaliteit: Staatloos

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen die betrokkene aanbrengt met betrekking tot zijn staatloosheid - namelijk dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze, dat hij bijgevolg de aanvraag niet kan indienen via de reguliere procedure, dat hij noch de Azerbeidzjaanse, noch de Russische, noch de Armeense nationaliteit bezit en dat hij niet kan terugkeren naar een land waarvan hij de nationaliteit niet bezit - werden reeds onderzocht in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf die betrokkene indiende op 23.11.2012. Aangezien betrokkene geen nieuwe elementen naar voor brengt aangaande zijn staatloosheid, volstaat het hier te verwijzen naar de beslissing van 25.02.2014, hem betekend op 27.03.2014, en arrest nr. 153272 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beslissing van 25.02.2014 bevestigt.

Betrokkene beroept zich op art. 8 van het EVRM, omdat hij hier een vrouw en een kind heeft. Het is zo dat mijnheer een wettelijke samenwoning afsloot met mevrouw J. S. en dat zij samen een zontje hebben, H. H., geboren op 12.01.2012. Hij meent dat zijn recht op een gezinsleven gewaarborgd dient te worden. Uit het administratief dossier van mevrouw (ref. Dienst Vreemdelingenzaken nr. 6643221) blijkt evenwel dat mevrouw net zoals betrokkene illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Betrokkene toont niet aan dat zij niet samen kunnen terugreizen naar een van hun respectievelijke landen van herkomst of gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg is er geen sprake van een schending van art. 8 van het EVRM.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij lijdt aan ernstige psychische aandoeningen, dat hij gespecialiseerde behandelingen nodig heeft, dat dit negatieve gevolgen zal hebben op het sociaaleconomisch leven in zijn land van gewoonlijk verblijf en dat art. 3 van het EVRM zal geschonden worden bij een terugkeer, omdat hij de genoodzaakte behandeling en medicatie dient te hebben. Betrokkene legt geen medisch getuigschrift voor, zodat het hier enkel bij verklaringen blijft. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door

het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Er dient opgemerkt te worden betrokkene reeds op ongunstige wijze in aanraking gekomen is met de openbare ordediensten: de correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde hem op 15.09.2008 tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van volgende feiten: het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de – poging tot – uitgifte ervan, het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of vervalste biljetten, met het oogmerk om ze in omloop te brengen, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en illegaal verblijf in het Rijk. Mede hierdoor kan verzoeker geen gunstige regeling worden toegestaan.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft; dat hij zich geïntegreerd zou hebben; dat hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn; dat hij hier een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij vloeiend Nederlands zou spreken; dat hij lessen Nederlands zou gevolgd hebben; dat hij werkbereid zou zijn – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwijzing naar art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, kan niet weerhouden worden. Met de bepalingen opgenomen in deze richtlijn wordt rekening gehouden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In het geval van betrokkene werden de elementen die aangehaald werden als buitengewone omstandigheden niet weerhouden. Een terugkeer om de aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, wordt mogelijk geacht."

Op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2015. Tegen deze beslissing dient verzoeker een afzonderlijk annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 180 649.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ten slotte voert verzoeker machtsmisbruik aan. Hij zet in de synthesememorie het volgende uiteen:

"ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik. Schending van het gelijkheidsbeginsel. Schending van dé redelijke termijn. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

In de nota stelt verwerende partij dat het tegelijk opwerpen van een schending van zowel de formele als materiële motiveringsplicht niet mogelijk zou zijn.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest nr. 233.222 van 11 december 2015 van de Raad van State inzake S. tegen Belgische Staat, waar vermelde stelling in het punt 7 weerlegd wordt:

"Een verzoeker kan op ontvankelijke wijze inhoudelijke kritiek uiten op de in een beslissing tot weigering van verblijf aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derhalve dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht. ... De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op wettige wijze tot de met-ontvankelijkheid van verzoekers middel met betrekking tot de formele motiveringsplicht te besluiten, enkel omdat verzoeker tevens de schending van de materiële motiveringsplicht had opgeworpen".

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat een vorige aanvraag die verzoeker indiende op 23.11.2012 reeds onderzocht werd, dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt en het bijgevolg volstaat te verwijzen naar het arrest RvV nr. 153272.

Verzoeker brengt wel nieuwe elementen aan; een eenvoudige naast mekaar leggen van de aanvragen van 15.11.2012 en de hier in betwisting zijnde aanvraag van 27.2.2015 leert dat er diverse nieuwe elementen in de nieuwe aanvraag ontwikkeld werden.

Bovendien hebben arresten geen precedentswaarde. Elke aanvraag dient op zich onderzocht te worden.

De nota stelt dat de bewering van verzoeker dat er wel nieuwe elementen worden aangebracht 'een loutere en uiterst vage bewering' is.

Dit is onjuist.

Een loutere lezing bevestigt inderdaad het aanbrengen van nieuwe elementen, maar dan moet wel de moeite gedaan worden om de twee aanvragen naast elkaar te leggen, precies wanneer de beslissing refereert naar de beslissing over die vroegere aanvraag.

Zo heeft verzoeker gesteld dat het evident is dat een staatloze zich niet tot een diplomatieke of consulaire post kan wenden.

Zo heeft verzoeker zich beroepen op artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG.

Zo heeft verzoeker gerefereerd naar de instructie Turtelboom van 26 maart 2009.

Zo heeft verzoeker verwezen naar de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden door de rechtspraak van de Raad van State van 2 juni 2003, waar het begrip 'bijzonder moeilijk' wordt gehanteerd.

Zo heeft verzoeker gewezen op het bestaan van zijn gezinsrelatie met mevrouw S. J. en het feit dat het kind H. H. geboren werd op (...)2012.

Zo heeft verzoeker er op gewezen dat hij zich niet kan beroepen op de nationaliteit van Azerbeidzjan, noch op de Armeense nationaliteit, noch op staatsburgerschap van de Russische Federatie.

Hij had gewezen op de duurzame lokale verankering, welke bij de aanvraag in 2015 evident duurzamer was dan bij de aanvraag in 2012, gezien het tijdsverloop.

Verzoeker had verder het verband aangeduid tussen zijn ernstige psychische aandoeningen en de onmogelijkheid tot terugkeer naar 'een land van herkomst'.

Verzoeker had ook nog gewezen op artikel 27 van het Verdrag van New York dat stipuleert dat identiteitspapieren verstrekt worden aan staatlozen.

Deze elementen waren niet of niet met vermelde invulling opgenomen in de aanvraag van 2012, zodat niet zonder meer kan gesteld worden dat de elementen reeds onderzocht werden in het kader van de vorige aanvraag.

Op zich is dit een motiveringsgebrek dat tot nietigverklaring moet leiden.

In feite is dit het doorslaggevend element in de ganse beslissing.

Waar de nota, ten onrechte ingevolge de foute interpretatie van de opwerping van formele en materiële motiveringsverplichting (zie hoger arrest Raad van State), stelt dat het 'slechts' zal repliceren in zoverre verzoeker de materiële motiveringsplicht aanvoert, is het duidelijk dat de door verzoeker opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht op geen enkele wijze door de nota beantwoord wordt.

Tweede onderdeel,

Verzoeker is erkende staatloze. Het is de logica zelve dat een persoon in een dergelijke situatie de aanvraag niet kan doen op de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Naar geen van deze plaatsen kan verzoeker terugkeren. Hij is precies staatloze verklaard omdat zijn nationaliteit van Armenië niet meer erkend werd. Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij niet naar dit land terug kan.

Verzoeker heeft op het ogenblik van de aanvraag en het is op dat ogenblik dat dient geoordeeld te worden, geen enkel oponthoud in enig ander land dan België.

De ganse motivering in de bestreden beslissing in verband met andere landen dan Armenië is dan ook volledig niet terzake.

In tegenstelling tot wat de beslissing zegt gaat het zelfs niet over het verwerven van verblijfsrecht in een ander land of dat verzoeker zou moeten aantonen dat hij dergelijk verblijfsrecht niet zou kunnen verwerven (een negatief bewijs wordt dus gevraagd), maar gaat het om een normaal 'oponthoud', wat in casu niet het geval was op het ogenblik van de aanvraag. Laat staan dat er terzake op het ogenblik van de aanvraag in 2012 door verwerende partij zou kunnen teruggegrepen worden naar en enig argument zou kunnen geput worden uit enig verblijf of oponthoud zoveel jaren vroeger in een ander land.

In het arrest nr. 151455 van de RvV wordt gesteld dat uit het asiëldossier zou afgeleid kunnen worden dat verzoekers ouders over een vluchtelingenkaart beschikten in de Russische Federatie en dat hij zelf er naar school is gegaan en dat de CGVS uit dit alles afgeleid heeft dat verzoeker legaal verblijf had in de Russische Federatie.

Verzoeker wijst er op dat het asiëldossier van verzoeker dateert van 2005. Het is niet aannemelijk om daar tien jaar later nog een argument voor een actueel recht op verblijf uit te putten.

Bovendien is verzoeker een erkende staatloze, en dus juridisch onbetwistbaar geen Russisch staatsburger. Om de aanvraag in Rusland te doen dient hij te beschikken over een toelating van de Russische ambassade of consulaat om naar dat land te reizen. Het is ook onbetwistbaar dat Rusland een dergelijke toelating nooit geeft aan een staatloze.

Bovendien brengt verzoeker een Attestation voor van het IOM dat verzoeker niet kan terugkeren naar Armenië noch naar een ander land kan terugkeren (zie stuk). Dit stuk ondersteunt de in de aanvraag vermelde elementen dat er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in België te doen.

Het is evident in strijd met het begrip buitengewone omstandigheid dat van een staatloze zou geëist worden dat hij, op het ogenblik dat hij in België effectief verblijft, eerst zou moeten terugkeren naar een land dat het zijne niet is om een aanvraag te doen.

De verwijzingen naar wat tijdens de vluchtelingenstatus werd aangehaald en de weigering van die status zijn niet terzake bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, minstens niet bij die beoordeling zoveel jaren na datum.

De bestreden beslissing gebruikt op een niet aanvaardbare wijze motieven die in discussie kunnen komen bij beoordeling van de grond van de regularisatieaanvraag om de ontvankelijkheid van de aanvraag af te wijzen. Zo heeft een vroegere strafrechtelijke veroordeling evident geen uitstaans met het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in een ander land dan België te kunnen doen.

De nota stelt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op kritieken op het arrest van 31.8.2015 omdat de bestreden beslissing niet zou ingaan op andere landen dan Armenië, noch over het verwerven van een verblijfsrecht in een ander land, noch zou verwijzen naar wat tijdens de vluchtelingenstatus is aangehaald.

Dit is niet ernstig. De beslissing verwijst wel naar andere landen dan Armenië. De beslissing, door zich te steunen op het feit dat die kwestie 'reeds onderzocht werd in het kader van de vorige aanvraag' en hierbij verwijst naar het arrest van 31.8.2015, verwijst wel naar het beweerde verblijfsrecht dat verzoeker in de Russische Federatie zou bezitten, daar dat arrest zich hierover uitspraak.

Twee paragrafen verder stelt dat nota dan a contrario met haar eigen logica dat de beslissing 'vanzelfsprekend vermocht te verwijzen naar dit arrest', maar blijkbaar geldt dit dan niet voor de inhoud van het arrest. Begrijpe wie kan.

Wat betreft het stuk IOM; dit is door verzoeker ter ondersteuning van zijn standpunt van onmogelijkheid van terugkeer naar vermelde landen neergelegd, en kan wel dienstig aangewend worden in de huidige procédure.

Wat de elementen in verband met de strafrechtelijke veroordeling betreft stelt dat nota dat dit een herhaling zou zijn van een onderdeel van het verzoekschrift in de vroegere procédure. Verzoeker stelt dat dit op zich geen argument is. Verzoeker heeft het recht om dit element kan herhaald worden, quod non, te meer omdat de hier bestreden beslissing er een motief van maakt.

Derde onderdeel,

Verzoeker had diverse elementen van integratie aangehaald in de aanvraag.

De beslissing stelt zondermeer dat de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden.

Het motief is feitelijk onjuist. De aanwezigheid van verzoekers is lange tijd legaal geweest.

Er werden diverse stukken van integratie voorgebracht.

Met deze stukken is geen enkele rekening gehouden.

Er is geen verantwoording waarom deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekers verwijst naar het arrest RvV nr. 114 215 van 21 november 2013 inzake Ustarkhanova Toita t. Belgische Staat:

2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Waar de verwerende partij nog argumenteert in de nota dat het feit dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van state waar deze stelt -dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk,

het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), betreft dit in deze een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de eerste bestreden beslissing dienaangaande te herstellen. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij nog naar verwijst, kan bovendien niet op onderhavig geval worden toegepast nu de daarin bestreden beslissing een verdere motivering bevatte met betrekking tot de elementen van integratie.

2.7. Het middel is - wat betreft de eerste bestreden beslissing - in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak deze schendingen te bespreken.

In dit arrest wordt duidelijk gesteld dat elementen van integratie en werkbereidheid niet zonder enige motivering van tafel mogen geveegd worden, wat ook in casu het geval is. Vermelde rechtspraak is van toepassing.

De nota stelt dat verzoeker vermeld arrest niet op zijn zaak zou betrekken. De vorige alinea maakt duidelijk dat dit wel het geval is.

Vierde onderdeel,

De beslissing negeert het specifieke karakter van het verblijf als staatloze.

Voor een staatloze dienen de buitengewone omstandigheden in de regel aanvaard te worden daar deze niet kan verplicht worden terug te keren naar zijn het land waarvan hij de nationaliteit verloren heeft, noch naar een derde land waarvan hij geen nationaliteit heeft.

De beslissing getuigt van machtsmisbruik. Verwerende partij weet perfect dat verzoeker de aanvraag niet in een ander land dan België kan doen en dat verzoeker nooit kan gedwongen worden om het land te verlaten.

Hoewel dit onderdeel specifiek is en niet samenvalt met het eerste onderdeel, verwijst de nota in haar repliek enkel naar het eerste onderdeel, en weerlegt zij dit vierde onderdeel niet.

Vijfde onderdeel,

Verzoeker had ook zijn medische en familiale toestand ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Hij had de artikels 3 en 8 EVRM in dat kader ontwikkeld.

De bestreden beslissing stelt dat er een onderscheid is tussen artikel 9bis en artikel 9ter vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er op dat een medisch problematische situatie op zich een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, en dit geval uitmaakt, die noodzaakt de aanvraag in België te doen.

Dit staat op zich volkomen los van een regularisatie om medische redenen; het begrip buitengewone omstandigheden kan niet verengd worden tot medische redenen die afdoende zouden moeten zijn om een regularisatie te bekomen op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet; het gaat om onderscheiden begrippen.

In het dossier van verwerende partij zijn overigens diverse medische stukken aanwezig.

Verzoeker verwijst naar pagina 5 van de vorige aanvraag waarin verwezen wordt naar een medisch attest over zijn persoon en naar het feit dat hij in behandeling is voor ernstige psychische aandoeningen.

Verzoeker had ook concreet gewezen op zijn familiale toestand.

De beslissing houdt met dit alles geen rekening.

Het is niet betwist dat verzoeker hier met zijn zoontje H. H. woont en dat deze hier school loopt (zie stuk).

Dit was als element opgeworpen in het kader van de buitengewone omstandigheden in het kader van de prangende humanitaire situatie.

De beslissing negeert dit element in het kader van de buitengewone omstandigheden. Want dit zou betekenen dat verzoeker wanneer hij als staatloze naar een derde land zou moeten terugkeren om daar het verzoek te doen, ofwel zijn zoon zou moeten meenemen, wat totaal onmogelijk is daar voor die zoon, die in België is geboren en die inmiddels bijna vier jaar oud is, nooit van eender welk land een visum zou kunnen bekomen worden. De zoon achterlaten in België is evenmin een optie daar de moeder van het kind geen verblijf heeft in België en het kind dus niet bij de moeder kan verblijven.

De bestreden beslissing houdt met dit alles geen rekening.

De beslissing schendt artikel 3 en 8 EVRM en de motiveringsverplichting."

2.2 Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van 27 februari 2015 van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.g. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker doet in eerste instantie gelden dat er wél diverse nieuwe elementen zijn aangebracht in de huidige aanvraag tegenover de aanvraag van 23 november 2012. Zo heeft verzoeker gesteld dat hij zich niet tot een diplomatieke of consulaire post kan wenden; dat hij zich beroept op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG; dat hij heeft gerefereerd naar de instructie van 26 maart 2009; dat hij verwijst naar het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ volgens de Raad van State; dat hij heeft verwezen naar zijn gezinsrelatie en zijn kind; dat hij zich niet kan beroepen op de nationaliteit van Azerbeidzjan, noch op de Armeense nationaliteit, noch op de staatsburgerschap van de Russische Federatie; dat hij heeft

gewezen op de duurzame lokale verankering; dat hij heeft gewezen op zijn ernstige psychische aandoeningen en op het Verdrag van New York.

Waar verzoeker stelt geen nationaliteit te bezitten, kan hij niet worden gevolgd dat dit een 'nieuw element' is ten opzichte van de vorige aanvraag, nu in de bestreden beslissing de desbetreffende motivering luidt als volgt: *"De elementen die betrokkene aanbrengt met betrekking tot zijn staatloosheid - namelijk dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze, dat hij bijgevolg de aanvraag niet kan indienen via de reguliere procedure, dat hij noch de Azerbeidzjaanse, noch de Russische, noch de Armeense nationaliteit bezit en dat hij niet kan terugkeren naar een land waarvan hij de nationaliteit niet bezit - werden reeds onderzocht in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf die betrokkene indiende op 23.11.2012. Aangezien betrokkene geen nieuwe elementen naar voor brengt aangaande zijn staatloosheid, volstaat het hier te verwijzen naar de beslissing van 25.02.2014, hem betekend op 27.03.2014, en arrest nr. 153272 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beslissing van 25.02.2014 bevestigt."* Uit een lezing van het arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 blijkt inderdaad dat verzoeker dit argument reeds aanhaalde in de vorige aanvraag. In het arrest wordt onder overweging 2.3.1 het volgende vastgesteld: *"De Raad is van oordeel dat, in het licht van de elementen die voorlagen, de verwerende partij er terecht van kon uitgaan dat verzoeker, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, beschikt over een verblijfsrecht in de Russische Federatie, en dat het gegeven dat hij erkende staatloze is in deze omstandigheden niet automatisch leidt tot de aannahme van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete argumenten aan die daar anders over zouden doen denken."* Met het 'nieuwe' element dat hij zich niet kan wenden tot een diplomatieke of consulaire post doet hij geen afbreuk aan het voorgaande. De opmerking van verzoeker dat arresten geen precedentswaarde hebben is *in casu* niet dienstig, nu verweerder enkel verwijst naar het arrest nr. 151 455 in het kader van de voorgaande aanvraag van verzoeker en waarbij het beroep tegen de voorgaande beslissing van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard, is verworpen, waardoor de voorgaande beslissing definitief in het rechtsverkeer is.

Wat de overige 'nieuwe' elementen betreft gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd aangaande zijn gezinsleven; aangaande de ernstige psychische aandoeningen; aangaande de duurzame lokale verankering en integratie en het feit dat hij zich wenst te beroepen op de Richtlijn 2008/115/EG. Verzoeker stelt aldus ten onrechte dat met betrekking tot de overige 'nieuwe' elementen verweerder in de bestreden beslissing het motief zou beperken tot een loutere verwijzing naar de beslissing van de vroegere aanvraag.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, voert verzoeker aan dat hij erkend staatloze is en dat uit het asioldossier van 2005 thans geen argument kan geput worden om er een actueel recht op verblijf in de Russische Federatie uit af te leiden. Verzoeker betoogt dat het onbetwistbaar is dat Rusland hem geen toelating tot zijn grondgebied of verblijf zal geven aangezien hij staatloze is. Hij verwijst nog naar een attest van IOM waaruit blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Armenië, noch naar een ander land.

In het arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 wordt met betrekking tot verzoekers asioldossier onder overweging 2.3.1 het volgende gesteld: *"In casu kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielrelaas was gebleken dat zijn ouders na hun vlucht uit Azerbeidzjan over een registratie voor gans de familie en ook over een vluchtelingenkaart beschikten, dat verzoeker en zijn zus jarenlang in de Russische Federatie naar school zijn gegaan en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit dit alles heeft afgeleid dat verzoeker een legaal verblijf had in de Russische Federatie. De verwerende partij heeft verder vastgesteld dat, niettegenstaande verzoeker had aangekondigd dat hij met stukken zou aantonen dat hij geen verblijfsrecht heeft in Azerbeidzjan, Armenië of de Russische Federatie, geen enkel bewijsstuk had overgemaakt."* Verzoeker levert thans kritiek op de inhoud van het arrest terwijl het hem vrij stond hiertegen een cassatieberoep bij de Raad van State in te dienen. De Raad is gebonden aan de kracht van gewijsde van het arrest nr. 151 455 van de Raad, van de motieven die slaan op de beoordeling van het feit dat verzoeker over een verblijf kan beschikken in de Russische Federatie. Thans verwijst verzoeker weliswaar naar een attest van IOM doch samen met verweerder dient de Raad vast te stellen dat dit stuk niet voorlag ten tijde van de aanvraag van 27 februari 2015. Verzoeker kan verweerder niet verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden, nu het verweerder niet ter kennis was gebracht. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde

feitelijke en juridische gegevens. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing van 25 februari 2014 en het arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 kennelijk onredelijk is of onwettelijk, nu verzoeker in zijn aanvraag van 27 februari 2015 met betrekking tot de mogelijkheid tot een verblijf in de Russische Federatie geen nieuwe elementen of stukken had aangebracht. Verder wordt aangegeven dat de loutere bewering dat verzoeker geen verblijfsrecht meer zou hebben in Rusland, omdat hij dat land reeds lange tijd heeft verlaten, niet kan volstaan, bij gebreke aan een begin van bewijs dienaangaande.

Verzoeker betoogt ten slotte dat het motief inzake zijn strafrechtelijke veroordeling geen uitstaans heeft met het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

De desbetreffende motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Er dient opgemerkt te worden betrokkene reeds op ongunstige wijze in aanraking gekomen is met de openbare ordediensten: de correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde hem op 15.09.2008 tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van volgende feiten: het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de – poging tot – uitgifte ervan, het ontvangen of zich aanschaffen van nagemaakte of vervalste biljetten, met het oogmerk om ze in omloop te brengen, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en illegaal verblijf in het Rijk. Mede hierdoor kan verzoeker geen gunstige regeling worden toegestaan.”* Uit de lezing van het motief blijkt duidelijk dat verweerder de strafrechtelijke veroordeling ‘ten overvloede’ aanhaalt en dat het motief op zich niet determinerend is voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verweerder herinnert er slechts aan dat de verblijfsmachtiging een ‘gunstmaatregel’ is. De kritiek tegen een ‘ten overvloede’ vermelde motivering is niet dienstig.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het derde onderdeel van het enige middel houdt verzoeker voor dat de aangehaalde elementen van integratie niet zondermeer, niet kunnen worden weerhouden. Er is geen verantwoording waarom de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De desbetreffende motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt: *“De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft; dat hij zich geïntegreerd zou hebben; dat hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn; dat hij hier een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij vloeiend Nederlands zou spreken; dat hij lessen Nederlands zou gevolgd hebben; dat hij werkbereid zou zijn – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen die hij opsomt behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Verzoeker kan niet voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, doch verliest de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad en aanvoert dat elementen van integratie wel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het vierde onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing getuigt van machtsmisbruik aangezien van een staatloze niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar een land waarvan hij de nationaliteit niet meer heeft of naar een derde land waarvan hij de nationaliteit niet heeft.

Het vierde middelonderdeel valt in wezen samen met het tweede middelonderdeel, zodat kan worden verwezen naar de beoordeling daarvan. Aangezien niet is aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, kan er alleen al om die reden geen gewag worden gemaakt van machtsmisbruik.

In het vijfde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn problematische medische situatie en evenmin met zijn familiale toestand. Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Met betrekking tot zijn medische situatie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij lijdt aan ernstige psychische aandoeningen, dat hij gespecialiseerde behandelingen nodig heeft, dat dit negatieve gevolgen zal hebben op het sociaaleconomisch leven in zijn land van gewoonlijk verblijf en dat art. 3 van het EVRM zal geschonden worden bij een terugkeer, omdat hij de genoodzaakte behandeling en medicatie dient te hebben. Betrokkene legt geen medisch getuigschrift voor, zodat het hier enkel bij verklaringen blijft. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd aangaande de medische elementen die werden ingeroepen. In essentie stelt verweerder vast dat verzoeker geen medisch getuigschrift voorlegt bij zijn aanvraag, zodat het hier enkel bij verklaringen blijft. Inderdaad, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In die optiek zijn de loutere verklaringen van verzoeker niet voldoende om een schending van deze bepaling aannemelijk te maken. Verweerder kan dienaangaande geen onregelmatigheid worden verweten. Daarbij komt nog dat ook thans in het verzoekschrift verzoeker zich beperkt tot loutere verklaringen en geen medisch attest voorlegt die zijn verklaringen eventueel kunnen onderbouwen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Met betrekking tot zijn familiale toestand wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op art. 8 van het EVRM, omdat hij hier een vrouw en een kind heeft. Het is zo dat mijnheer een wettelijke samenwoning afsloot met mevrouw J. S. en dat zij samen een zontje hebben, H. H., geboren op 12.01.2012. Hij meent dat zijn recht op een gezinsleven gewaarborgd dient te worden. Uit het administratief dossier van mevrouw (ref. Dienst Vreemdelingenzaken nr. 6643221) blijkt evenwel dat mevrouw net zoals betrokkene illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Betrokkene toont niet aan dat zij niet samen kunnen terugreizen naar een van hun respectievelijke landen van herkomst of gewoonlijk verblijf.”

Bijgevolg is er geen sprake van een schending van art. 8 van het EVRM."

In de bestreden beslissing wordt aldus wel degelijk rekening gehouden met de familiale toestand van verzoeker. Verzoeker weerlegt het motief niet dat zijn partner evenmin over een legaal verblijf beschikt in België. Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet samen met zijn partner en kind kan terugreizen naar een van hun respectievelijke landen van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst verzoeker naar de band die hij heeft met zijn partner en kind om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier kan *in casu* worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, hetgeen de verwerende partij overigens niet ontkent.

In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Er werd hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij

falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enerzijds het gezinsleven van verzoeker erkent, maar aangeeft dat dit hem niet belet om tijdelijk terug te keren en in het land van herkomst zijn aanvraag in te dienen. Verweerder wijst er anderzijds op dat ook zijn partner niet over een legaal verblijf beschikt en dat niets hen belet om samen terug te keren naar hun respectievelijke landen van herkomst of gewoonlijk verblijf.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker toont niet concreet aan dat de verwijdering een schending van artikel 8 van het EVRM kan opleveren, nu hij niet aantoont waarom zijn partner en kind hem niet kunnen vergezellen, te meer nu zij evenmin over een legaal verblijf beschikken. Waar verzoeker verwijst naar het schoollopen van zijn kind stelt de Raad vast dat zijn kind geboren is in 2012 en bijgevolg ten tijde van de bestreden beslissing niet schoolplichtig was. Thans toont verzoeker evenmin aan dat zijn kind in een van hun respectievelijke landen van herkomst of gewoonlijk verblijf geen school meer kan lopen. De verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van

verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij, noch zijn partner en kind voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn privéleven, in de mate dat hij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België al zou hebben aangetoond, *quod non*, in het gedrang wordt gebracht door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Ter terechtzitting verwijst de advocaat van verzoeker naar een arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat aan een staatloze een verblijf moet worden toegekend. De raadsman meent dat dit van openbare orde is en vraagt, in geval van de verwerping van het beroep een prejudiciële vraag te stellen inzake de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De raadvrouw van verweerder bevestigt dat er een lacune is in de wetgeving inzake het toekennen van een verblijfsrecht voor erkende staatlozen. *In casu* wordt evenwel niet voldaan aan de tweede voorwaarde, namelijk het leveren van het bewijs dat verzoeker in geen ander land recht heeft op een duurzaam verblijf. Verweerder meent daarom dat het stellen van een prejudiciële vraag overbodig is.

Verzoeker die in België erkend is als staatloze, krijgt niet automatisch een verblijfsrecht. Hij is zoals de bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “*De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering*”.

In zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 heeft het Grondwettelijk Hof weliswaar gesteld:

“B.9. De erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen bevinden zich aldus in grotendeels vergelijkbare situaties, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van die bepalingen, maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naar gelang van het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

B.10 Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.

B.12.1. Het komt de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen

B.12.2. In afwachting van dat wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt. Bijgevolg komt het de arbeidsgerechten waarbij een weigering om gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen ten behoeve van een kind dat ten laste van een erkende staatloze is van wie zij vaststellen dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, aanhangig is gemaakt, toe dat kind het in het geding zijnde recht op gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, niettegenstaande het feit dat de staatloze persoon ten laste van wie het is, nog niet is toegelaten of gemachtigd op het Belgische grondgebied te verblijven”.

De door het Grondwettelijk Hof vastgestelde leemte in de vreemdelingenwet, met name “*de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten*” kan enkel worden verholpen

door de wetgever, wat tot op heden niet is gebeurd. De Raad vermag deze leemte niet zelf op te vullen. Enerzijds is de erkenning van verzoeker als staatloze niet betwist. Anderzijds toont verzoeker niet aan dat hij nergens over een wettige of duurzame verblijfstitel kan beschikken. Verweerder repliceert terecht dat verzoeker zich niet in een situatie bevindt zoals vastgesteld in B.12.2 van het hierboven vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof, met name een situatie waarin *“is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* in welk geval *“het aan de verwijzende rechter [staat] een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt”*, verplichting waaraan het Hof van Cassatie in zijn arrest van 27 mei 2016 (C.13.0042.F/1) herinnerde.

Verzoeker dient derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorzien ontvankelijkheidsvereiste, om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Met zijn overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond door de theoretische beschouwingen die verzoeker in dit verband uit. Zodoende gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van het arrest van het Grondwettelijk Hof die het voorwerp uitmaakt van de door hem voorgestelde prejudiciële vraag en dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan het bepaalde in B.12.2 van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof en hij toont geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het enige middel is in geen van de onderdelen gegrond, zodat het beroep moet worden verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN